

KISS ANNA

Hazug lúd

Jaj, édesanyám, megint mit láttam!

Hazug lúd vagy Éliás, nem láttál semmit.

És a visszafelé felvert négy patkót ki látta? ...!

Éliás pislog, tollat szed ki a hóna alól, megpecsételi a gang kövét, szortyog hármat, nekikészül az alvásnak.

Mit mondtál az előbb, Éliás? Miféle patkók?

Nem fontos, szortyogja Éliás, teszi, hogy alszik.

Ez így van minden este, ha a vénasszony előhozakodik a „hazug lúd”-dal. Ilyenkor a vénasszony elkezd karimás kását enni, Éliás a kínok kínját állja ki a kása miatt, aztán a vénasszony ciberét iszik, megjártatja a papucsát, csikorog a gyalogszékkal. És az ajtócsapkodások. És a párnapüfölések.

Én felmentem a padlásra

Szent-györgy-kor

Kiköltöttem a lúdamat

Szent-györgy-kor

Éliás, a hazug lúd, formára olyan, mint a többi, de állandóan taknyos, ezért a vénasszony télen gumicsizmában járattja, vattamellényben. Nyáron ugye ez nem aktuális, a házak befűlt kemencék, Éliás belenéz a hunyó napba, és rákezdi: Jaj, édesanyám, megint mit láttam!

Éliás a magányos lúd, ki nem szívlelheti fajtája topaságát, annyira nem szívlelheti, hogy megkeseredik bögyében a fű.

Pfi, szörtyögi Éliás, nagyot pecsétel, beóvakodik az akácosba, ahol aztán olyat lát, amitől elzsibbad a lába:

Az akácos a földtől égig ritkás-poros tövisekből van szöve, középen térgyepel a kondás, mellkasából két bogas vasagancsot tördös. Fohászcodik a kondás ott a porban-vérben, vállain növeszt újakat, elszörnyed, onnan is letördösi, járomcsontjára felfohászcodja, ropog a csont, a vas, uram isten segítsd a homlokára! A kondás feje ledobban a földre, homlokán a páros vasagancs! Nem bírná el aztat senki ember feje!

Éliás lába elrándul az erdőtől, nagyot sikít a torka, a vénasszony elámul, mikor hazug lúdja kapu tetején berepül hozzá. Netene!

Már a kapu előtt ballag a kondás, lóg a bajusza, lóg a ruhája, karikásostora nyakában, szemei rések, szája vonal, előtte morogva jár a konda.

Jaj, édesanyám! Jaj, édesanyám! Éliás szárnyával csap kijelé a kapu felé, nem jön ki belőle értelmes beszéd, tapicskol a tenger pecsétben, törí a frász.

Éliás szakasztott olyan, mint aki legénysorba lépett, s vénasszony főzi rá a kását. Mikor külön jár a csapattól, akkor leli a leggyengébbik lúdhúrt, legvadabbik erdőt, legnagyobbik dombot.

Ez a domb is akkora már, hogy beleütközik a nap, s ügyel-bajjal ha átkel rajta, kétszer is meggondolja, hogy másnap erre jöjjön!

Megálljunk, bibegi Éliás, mi itten ez az árnyék, s majdnem kiröppen belőle a lélek, mikor felnéz a köszemekre. Akkora griff mered rá a magasból, hogy Éliásnak minden búne eszébe jut! Ahelyett, hogy köszönne, jó napot, keservesen elgágogja magát.

Odafent megenyhül a köszem, sivitva jön a válasz: okosan szóltál.

Ssssssú, fellebben a nagy test, Éliás lóg a griff karmain, számlálja alatta a hét falut, amin már túljutottak, úgy érkezik a víz partjára, tolla sem törődik meg. De ahogy belenéz a vízbe, olyan egy ostoba libát lát benne, holtáig nem meri senkinek elmesélni!

A fene egye meg, szörtyögi Éliás, nagyot pecsétel, elindul a hét falun át haza.

Babonák falu ördöge

Megroppan a gerenda, vékony cérnaszálon lengenek a gombafüzérek.

Itt vagy, Fábián?

Fábián visszafogja a lélegzetét, majdnem leszédül Dorka asszony nyakába, aki szoknyát szoknyára vesz, s mind a hét szoknya szélivel megsuhintja az ördögöcskét.

Ez a bolond elkóricált!

Itt vagyok, nyögi Fábián.

Iszkiri, vagy rádzárom az ajtót!

Konganak a vasfazekak, reped a hajnali vászon, kihasad alóla a másik, a naprajzolatú, Dorka asszony eltűnik a rozsban, üget a harmatban az ördögöcske, fázik a talpa, nyakába kapja, lehelgeti.

Nem láttad Fábiánt?

Csak ümmögés, csak hümmögés a válasz.

Ide gurult el a kalácsom, ide gurult el!

Fábián láthatatlan.

Csak a babonáki harangozó fiának mutatta meg magát, akit bezártak a toronyba, mert tüzet harangozott dél helyett. Hú, lihegte Fábián, hú de nehéz ide feltalálni!

Itt vagy, Fábián?

Hol lennék?! Kapaszkodj meg a farkamban, viszlek világot látni!

A babonáki harangozógyerek egész úton csimpaszkodott, a világból semmit nem látott.

Nyikk, nyekk, nyikk, nyekk, Fábián nyikorgatja a parókia ajtaját. Mentél innen, dörgi bosszúsan a pap!

Jól van, ravaszkodik az ördögöcske, de akkor elfolyik az összes bor!

Hi, szalad a pap a pincébe, dugaszolja a hordót, nyakon csipné az ördögöcskét; de az már barátfülét eszeget Dorka asszony házában.

Böfög, százsorszép közt sétál, újabb históriákat talál ki a babonáki harangozó fiának, hogy ötlábú liba, fejetlen ember, meg a többi. Szép egy históriák ezek!

Hanem amint sétál, düllesztí a hasát, valami nagy erő felkapja, magasba emeli, irtóztató nagy víz hátán hasal, Babonák mélyen, borzasztó mélyen! Dorka asszony a dunsztosok közt meggyet magval! Az meg ott a babonáki harangozógyerek!

Hé! Hé! Úti a víz hátát Fábíán. Hé! Fel nem nézne! Hé! Mi ez az árnyék Babonákon?! Fábíánt megtaszítja valami. Egy bárka! Az van kiírva rá: Szerelmesek hajója. Hohó! Nekiveselkedik, eltolja arrébb. Hogy a babonáki harangozógyerek ebből nem láthat semmit! Ebből a Szerelmesek Hajójából! Húha! Megint árnyékban a falu! Hohó!

A víz után Babonák határában egy szárazfa kizöldült. Annak a tetejében fennakadt egy bárka, arra aranybetűkkel írva van: Szerelmesek Hajója. Abban a hajóban egy aranyalma lakik, s aki attól szerelmes lesz, füstöl a feje meg a talpa, a harangozógyerek meg a többi egyenesen az ötödik osztályból akar házasodni!

De ez már nem tartozik Fábíánra.

Fábíán százszorszép közt sétál, dülleszti a hasát, büfögi a barátfület.

